

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 213/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Letisko M. R. Štefánika-Airport Bratislava, a. s. (BTS), Letisko M. R. Štefánika, Bratislava, IČO 35 884 916, zastúpenej advokátskou kanceláriou ECKER-KÁN & PARTNERS, s. r. o., Námestie Martina Benku 9, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Matej Kán, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 93/2019-473 z 9. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Letisko M. R. Štefánika-Airport Bratislava, a. s. (BTS), o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Letisko M. R. Štefánika-Airport Bratislava, a. s. (BTS), Letisko M. R. Štefánika, Bratislava, IČO 35 884 916 (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 93/2019-473 z 9. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 Cb 62/2008 domáhal proti žalovaným v 1. až 3. rade „*určenia výšky nájomného za užívanie pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa*“. Okresný súd rozsudkom pre zmeškanie žalobcu (sťažovateľa) č. k. 29 Cb 62/2008-418 z 9. júla 2018 (ďalej len „rozsudok pre zmeškanie“) žalobu sťažovateľa zamietol.

3. Dňa 20. augusta 2018 podal sťažovateľ na okresnom súde návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie vzhľadom na riadne ospravedlnenie neúčasti advokátskej koncipientky právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. Jany Paškovej na pojednávaní z dôvodu nepredvídateľných vážnych okolností. Okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 62/2008-442 z 24. septembra 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a rozhodol, že žalovaní v 1. až 3. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu je v rozpore s ústavou a dohovorom, pretože „*odporuje ústavne zakotveným princípom súdneho konania a spravodlivého procesu z nasledovných dôvodov:*

- *nezohľadňuje podania a argumentáciu procesnej strany konania, ktoré boli voči súdu urobené riadne a v zákonom predpísanej forme,*

- *nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,*

- *je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté,*

- obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad Civilného sporového poriadku, pretože súd aplikujúci právo sa odchyľil od znení príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku spôsobom, ktorým zásadne poprel ich účel a význam,

- je svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu“.

5. Sťažovateľ tvrdí, že „riadne ospravedlnil a dostatočne odôvodnil neúčast' povereného právneho zástupcu na pojednávaní Okresného súdu Bratislava I dňa 09.07.2018, a preto má za to, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

6. Ďalším dôvodom vecnej nesprávnosti napadnutého uznesenia krajského súdu je podľa sťažovateľa skutočnosť, že okresný súd ani krajský súd pri svojom rozhodovaní nerešpektovali ustanovenie § 279 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pretože v rozsudku pre zmeškanie, v uznesení okresného súdu a napadnutom uznesení krajského súdu identifikovali procesný nárok rozdielne a nesprávne.

7. Sťažovateľ argumentuje, že v zmysle § 278 CSP musí ísť v prípade rozsudku pre zmeškanie žalobcu o žalobu podľa § 137 písm. a) CSP, teda žalobu o splnenie povinnosti. V danom prípade sa však sťažovateľ žalobou doručenou okresnému súdu 25. marca 2008 domáhal určenia výšky nájomného za užívanie pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa. V priebehu konania sa stala nespornou skutočnosť, že nárok sťažovateľa z titulu nájomného za užívanie pozemkov je daný. Spornou ostala otázka určenia výšky nájomného za predmetné pozemky. Pre účel určenia výšky nájomného boli v konaní vypracované viaceré znalecké posudky vždy na určenie výšky nájomného za užívanie pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetom konania je určovacia žaloba, ktorá je zákonom explicitne vylúčená pri uplatňovaní inštitútu rozsudku pre zmeškanie. Tejto skutočnosti podľa sťažovateľa svedčia aj znalecké posudky vyhotovované pre účel stanovenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností za užívanie pozemkov. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd pochybil, keď v rozpore s § 278 CSP vydal rozsudok pre zmeškanie

žalobcu, pretože skutkový a právny stav veci aplikáciu vydania rozsudku pre zmeškanie na daný prípad neumožňuje.

8. Sťažovateľ ďalej uviedol, že na hlavnom pojednávaní 21. mája 2018 okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené, ústne predvolal strany sporu na hlavné pojednávanie 9. júla 2018 o 10.30 h, nariadil stranám sporu pripraviť záverečné reči pre účely zhrnutia záverov a vyhlásenia rozsudku. V predmetnom spore bolo od roku 2008 nariadených 13 pojednávaní. Právny zástupca sťažovateľa sa zúčastňoval na každom pojednávaní a bol v konaní maximálne aktívny. V období posledných piatich rokov sa predmetnej veci venovala Mgr. Jana Pašková, advokátska koncipientka, ktorá bola s prípadom náležite oboznámená a ktorá sa zúčastňovala aj všetkých pojednávaní v predmetnej veci. Dňa 12. júla 2018 právny zástupca sťažovateľa odoslal okresnému súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní z dôvodu náhleho zhoršenia zdravotného stavu poverenej advokátskej koncipientky. Právny zástupca sťažovateľa náležite a okamžite oboznámil súd s rozsahom a intenzitou okolností, ktoré bránili poverenej advokátskej koncipientke Mgr. Jane Paškovej zúčastniť sa na pojednávaní 9. júla 2018. Spolu s ospravedlnením právny zástupca sťažovateľa navrhol aj zrušenie rozsudku pre zmeškanie.

9. Sťažovateľ uvádza, že je nepochybné, že účelom kontumačného rozsudku je čeliť prietiahom konania zámernou pasivitou jedného z účastníkov. Náhle zhoršenie zdravotného stavu však podľa jeho mienky „v žiadnom prípade nie je možné považovať za zámernú pasivitu sťažovateľa v súvislosti s prihliadnutím na skutočnosť, že v predmetnom konaní žalobca dodržiaval súdom stanovené lehoty, podával vyjadrenia, zúčastňoval sa na pojednávaniach a hneď ako to zdravotný stav poverenej koncipientky dovoľoval, advokátska kancelária zaslala súdu ospravedlnenie neúčasti spolu s návrhom na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Tieto skutočnosti svedčia o tom, že žalobca mal záujem na spravodlivom a včasnom prejednaní veci.“. Podľa názoru sťažovateľa odôvodnenie napadnutého uznesenia týkajúce sa posúdenia, či tvrdené okolnosti zmeškania pojednávania sú ospravedlniteľné, je stručné, nelogické a nedostatočné. Súd sa podľa jeho názoru nezaoberal tým, že išlo o súdne konanie trvajúce 10 rokov, kde bol sťažovateľ „ukrátený na svojich majetkových právach, a to aj nekonaním súdu a nevydaním rozhodnutia o určení výšky nájomného za užívanie pozemkov, aj napriek dostatočnému množstvu predložených

dôkazov, či už zo strany sťažovateľa, žalovaných, ako aj vyhotovených na základe vyžiadania súdu. V konaní mal súd za nesporné vlastníctvo sťažovateľa, 10 rokov sa v konaní dokazovala a určovala len výška nájomného.“. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že tieto súdy skúmajú, či konanie ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (nález II. ÚS 369/2018, m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

10. Sťažovateľ argumentuje, že v prípade, ak je právnym zástupcom Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s. r. o., a nie advokátska koncipientka, ktorá má poverenie len na zastupovanie na pojednávaní, ako to uvádza krajský súd v napadnutom uznesení, bolo povinnosťou súdu predvolať na pojednávanie právneho zástupcu sťažovateľa. Keďže okresný súd nezaslal zápisnicu z pojednávania ani predvolanie na pojednávanie právneho zástupcovi, tento nemal vedomosť o nariadení pojednávania na 9. júl 2018 o 10.30 h.

11. Sťažovateľ ďalej uvádza, že *„Záujmom zákonodarcu pri novele procesného práva a úpravy inštitútu rozsudku pre zmeškanie bolo zavedenie procesnej sankcie, ktorá postihuje omeškanú stranu na jej procesných záujmoch a nie priamou sankciou, t. j. nemala by smerovať k rozsudkom, ktoré sú v rozpore so skutočným hmotnoprávnym stavom. Funkciou kontumačného rozsudku nie je akokoľvek urýchliť konanie, ale urýchliť konanie za pomoci uplatnenia skutkovej domnienky, podľa ktorej je možné s vysokou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou považovať za pravdivé rozhodné skutkové tvrdenia procesnej strany, ktorým protistrana neodporovala, hoci k tomu mala príležitosť.“.*

Formalistická aplikácia ustanovení o rozsudku pre zmeškanie žalobcu v predmetnom prípade podľa sťažovateľa zásadným spôsobom spôsobila nerovnosť zbraní strán konania, keďže práve právny zástupca žalovaných *„obštruoval viacero pojednávani a mimosúdnych rokovaní, avšak za takéto správanie žiadnou sankciou postihnutý nebol“.*

12. Vydanie rozsudku pre zmeškanie pri prvej absencii sťažovateľa, resp. poverenej koncipientky, považuje sťažovateľ za predčasné a účelové. Odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s rozhodujúcim argumentom sťažovateľa týkajúcim sa toho, ako je

judikatúrou ustálená existencia ospravedlniteľných dôvodov pre zmeškanie pojednávania a prečo v zmysle tejto ustálenej judikatúry mal byť rozsudok pre zmeškanie zrušený. Sťažovateľ uvádza, že *«pojem vážne okolnosti možno vyložiť ako okolnosti, ktoré nie sú bežné, ale sú vyššej intenzity. Slovenská právna teória k vážnosti okolností uvádza, že sú to okolnosti takej intenzity a závažnosti, ktoré znemožňujú účasť na pojednávaní z objektívnych dôvodov, ako je napr. choroba, úraz a pod. Ide teda o okolnosti, ktoré nastanú náhle, vopred neboli strane známe a zároveň jej znemožnili zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní.*

Slovenská procesnoprávna úprava rozsudku pre zmeškanie používa termín „vážne okolnosti“ ako ospravedlniteľný dôvod neúčasti, čiže logicky musí ísť o okolnosti, ktoré nie sú bežné, ale sú vyššej intenzity.».

V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na viaceré rozhodnutia (uznesenia Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Cob 234/2017 a sp. zn. 4 Cob 135/2017), v ktorých bola choroba, úraz a potreba náhleho lekárskeho vyšetrenia právneho zástupcu alebo strany konania považovaná za ospravedlniteľný dôvod na zmeškanie pojednávania a zároveň ospravedlniteľný dôvod na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Na rozdiel od uvedených rozhodnutí krajský súd v napadnutom uznesení nevyhodnotil *„neočakávanú a opakovanú stratu vedomia, dezorientáciu a následnú hospitalizáciu cca 500 km od miesta výkonu práce poverenej osoby“* ako nepredvídateľnú a vážnu okolnosť majúcu základ ospravedlniteľného dôvodu neúčasti na pojednávaní. Keďže v napadnutom uznesení ide o obdobné okolnosti ako v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 135/2017, má uvedené posúdenie vecnej správnosti napadnutého uznesenia veľký význam. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že *„Súdy majú s ohľadom na zásadu právnej istoty a legitímneho očakávania dbať na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Súd nie je automaticky viazaný rozhodnutiami iných súdov, resp. senátov v obdobných sporoch. V rámci zachovania všeobecnej zásady právnej istoty a legitímneho očakávania sú však súdy povinné rozhodovať obdobné prípady rovnakým spôsobom. Rozhodnutia o tej istej otázke by sa nemali tak diametrálne odlišovať. Krajský súd v Bratislave (4Cob/135/2017) vyslovil svoj názor, ktorý je zhodný s argumentáciou sťažovateľa a rozhodovacia prax súdov by sa tak mala zjednotiť.“*

13. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že „Ustálená judikatúra Krajského súdu v Bratislave navyše postuluje, že pokiaľ (pri absencii písomného predvolania na ďalšie pojednávanie) nebol účastník na predchádzajúcom pojednávaní poučený (s riadnym záznamom v zápisnici o pojednávaní o takomto poučení) o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie v prípade absencie na ďalšom vytyčovanom pojednávaní, podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie voči tomuto účastníkovi na ďalšom pojednávaní nie sú splnené, ako sa stalo aj v predmetnej veci.“.

14. Sťažovateľ zároveň namieta, že okresný súd ani krajský súd „nesplnili minimálne zákonné požiadavky (stručná identifikácia zamietaného nároku) pre odôvodnenie rozsudku pre zmeškanie, resp. uznesenia o zamietnutí návrhu na jeho zrušenie“. Predmetom konania nebola totiž ani suma 36 909,29 € s príslušenstvom, ako sa nesprávne uvádza v samotnom rozsudku pre zmeškanie a uznesení okresného súdu, ani suma 48 262,72 € s príslušenstvom, ako nesprávne uvádza napadnuté uznesenie krajského súdu, ale suma 100 241,66 € s príslušenstvom, tak ako to vyplýva z uznesenia okresného súdu o pripustení zmeny návrhu z 21. mája 2013.

15. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

«„Základné práva sťažovateľa Letisko M. R. Štefánika - Airport Bratislava, a.s. (BTS), so sídlom Letisko M. R. Štefánika, 823 11 Bratislava II, IČO: 35 884 916 na súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 2Cob/93/2019-473 zo dňa 09.08.2019 porušené boli.“

„Ústavný súd rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 2Cob/93/2019-473 zo dňa 09.08.2019, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa zrušuje a odstraňuje tým porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa a obnovuje stav pred ich porušením“

„alternatívne“

„Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 2Cob/93/2019-473 zo dňa 09.08.2019 sa zrušuje a vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom, ktorým bude Krajský súd viazaný. “

„alternatívne “

„Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 2Cob/93/2019-473 zo dňa 09.08.2019 spolu s Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.09.2018, spis. zn.: 29Cb/62/2008-442, ktorým Okresný súd Bratislava I zamietol návrh žalobcu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie sa zrušuje a vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci samej.“

„Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia.“»

II.

Relevantná právna úprava

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

22. Z čl. 127 ods. 1 ústavy pramení, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

23. Ústavou vymedzená právomoc ústavnému súdu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak,

z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ pred tým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom prípade Civilným sporovým poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

24. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu krajského súdu prostredníctvom okresného súdu 11. novembra 2019 dovolanie. Súdny spis vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 29 Cb 62/2008 sa z dôvodu podania dovolania sťažovateľom nachádza od 6. marca 2020 na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý bude oprávnený rozhodnúť o podanom dovolaní. Možno teda uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľovi účinný právny prostriedok ochrany jeho základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľ využil (t. j. podal dovolanie). Inak povedané, v tejto chvíli sa ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa.

25. Podanie dovolania a súbežne s ním aj podanie ústavnej sťažnosti navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu na rozhodovanie vo veci v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

26. Ústavný súd uzatvára, že prijatím ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. mutatis mutandis II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť

k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obt'azne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

27. V závere ústavný súd, majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry, ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010, ako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53 a 54), pripomína, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľovi (v prípade opätovného obrátenia sa na ústavný súd) lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (t. j. napadnutému uzneseniu krajského súdu). Tento princíp sa premietol i do ustanovenia § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

28. Vzhľadom na prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

29. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže ich preskúmanie je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu